Concluzii la ANCHETA SPORTUL

De ce există un decalaj între rezultatele echipei naționale și valoarea formațiilor de club ?

Primită la început cu reținere, cu suspiciuni chiar, tocmai acolo (numim astfel federația de specialitate) unde se dorea, în primul rînd, eficientă, ancheta noastră pe tema: „De ce există un decalaj între rezultatele echipei naționale și valoarea formațiilor de club ?" s-a bucurat de un real interes în lumea specialiștilor, deschizînd în unele cazuri ferestre multă vreme închise și făcînd astfel loc unuia din acele schimburi de opinii de care fotbalul, ca și celelalte sporturi de la noi, are atîta nevoie !

Au răspuns solicitărilor redacției, sau din proprie inițiativă, marea majoritate a antrenorilor care lucrează în cadrul federației, la lotul național și la formațiile de divizia A. Nu vom enumera întreaga listă a celor care — răspunzînd cu amabilitate temei pusă în discuție de ziarul SPORTUL — și-au exprimat punctele de vedere ; ne mulțumim doar să subliniem faptul că ancheta noastră, începută la 29 ianuarie a.c., a avut ecoul pe care noi l-am dorit, opiniile enunțate venind din partea unor cadre tehnice de autentică specialitate și cu o bogată experiență în munca de pregătire a echipelor la diferite nivele.

Este, de altfel, prima dintre concluziile pe care le consemnăm la sfîrșitul acestei anchete, subliniind totodată că, în afara răspunsurilor publicate, la redacție au sosit numeroase alte scrisori în care diferiți antrenori, activiști din domeniul fotbalului sau chiar suporteri își exprimau părerile, furnizînd răspunsuri și soluții la întrebarea anchetei noastre (le mulțumim, asigurîndu-i că ținem la dispoziția federației toate opiniile exprimate).

Inainte de a ne opri asupra altor concluzii, ni se pare corect să facem precizarea că nu toți participanții la acest dialog, în care era pusă spre dezbatere una dintre importantele probleme ale fotbalului nostru, au împărtășit punctul de vedere al redacției că realmente există un decalaj între rezultatele echipei naționale și valoarea formațiilor de club. Stimăm aceste păreri și nu negăm — chiar după confirmarea majoritară a ideii — posibilitatea ca pe undeva în negarea temei pusă în discuție să existe un sîmbure de adevăr. Ceea ce ni se pare lucrul cel mai important este faptul că indiferent de acceptarea sau neacceptarea existenței decalajului, absolut toți cei care au răspuns anchetei noastre au fost de acord cu cîteva probleme esențiale pentru progresul trainic și de calitate al fotbalului românesc.

Avem, în primul rînd, în vedere părerea generală (căreia ne asociem întru totul) că în majoritatea cluburilor sportive — dacă nu chiar în toate — se muncește încă în totală neconcordanță cu posibilitățile existente, cu obiectivele spre care — din această cauză cu puține șanse de realizare — țintesc, în special, diriguitorii acestor organe sportive. În ciuda unor îmbunătățiri substanțiale aduse bazei materiale, calendarului competițional, a reglementării mai judicioase a transferurilor etc., majoritatea cluburilor sportive (ne referim la cele cu echipe în campionatul diviziei A) au continuat să păstreze elemente ale unui stil de muncă îndepărtat de spiritul de inițiativă, de răspundere, de rezolvare a problemelor fundamentale, de perspectivă. Se urmărește încă, aproape exclusiv, evoluția echipelor de la o etapă la alta și pentru un probabil rezultat favorabil (de multe ori finalul este cu totul altul) se fac concesii de tot felul, începînd cu cele aparținînd capitolului pregătire și terminînd cu cele care țin de domeniul respectării normelor vieții și eticii sportive.

De aici, lungul cortegiu al lipsurilor semnalate de aproape toți cei care au răspuns anchetei noastre : preocupare insuficientă pentru copii și juniori, promovările greoaie — mai mult în cazurile de forță majoră — ale tinerilor cu talent și posibilități de afirmare, numărul redus de jucători de certă valoare în formațiile divizionare A, comportări inconstante în campionat și mai ales în competițiile internaționale oficiale.

Interesant ni se pare și faptul că majoritatea participanților la ancheta noastră și-au exprimat părerea că, spre deosebire de lotul național, jucătorii nu se simt legați sufletește în echipele de club în care activează, că nu alcătuiesc de fapt, decît uneori, ceea ce se cheamă O ECHIPA. Or, dacă așa stau lucrurile (și din păcate așa stau) este greu de presupus că valoarea diferitelor formații divizionare poate atinge nivelul dorit, spre progresul general al fotbalului românesc.

O altă concluzie, desprinsă din studierea răspunsurilor primite, se referă la faptul că, atunci cînd îmbracă tricoul reprezentativei, fotbaliștii noștri fruntași trăiesc cu adevărat sentimentul răspunderii și fac totul — sau în orice caz se străduiesc mult mai mult decît în alte împrejurări — să onoreze prezența lor în echipa națională. Adevărul este indiscutabil și el face cinste oricăruia dintre „tricolori". Nu vedem însă în această înțelegere a lucrurilor, profundă și bogată în valențe morale, o atitudine, o concepție care n-ar putea fi conjugată armonios cu dorința jucătorilor de a reprezenta cît mai bine și culorile cluburilor din care fac parte.

A mai fost dezbătută o reală sau presupusă diferență între condițiile de pregătire la lotul național și cele de la echipele de club. Sînt desigur diferențe, cele mai multe vizînd posibilitățile mult mai largi de selecție și de verificare a stadiului de pregătire în condițiile unor întîlniri internaționale, mai numeroase și cu adversari redutabili. În general, însă, problema diferențelor de condiții pare mai mult o încercare de a ascunde unele insuficiențe de conducere, organizare și pregătire a echipelor de club. Pentru că, unde dacă nu la club se poate crea o omogenizare, superioară pe toate planurile, a echipei ? Doar aici, în cadrul clubului, jucătorii se cunosc cel mai bine, se pot apropia mai mult decît oriunde, învață sau ar trebui să învețe să se ajute unul pe celălalt, să lupte împreună pentru obținerea victoriei. Să recunoaștem că așa ceva se realizează mai greu, și nu întotdeauna pe măsura nevoilor, în cele două-trei săptămîni de pregătire centralizată în cadrul lotului național.

Direct sau indirect, punînd în discuție deficiențe și neajunsuri în activitatea echipelor de club, antrenorii respectivi și-au recunoscut propriile slăbiciuni, uneori lipsa de fermitate în instaurarea unei discipline în pregătirea și conduita jucătorilor. Expunîndu-și însă punctele de vedere critice și în bună măsură... autocritice, ei ne-au convins că știu unde și de ce lucrurile nu merg așa cum trebuie. Aceasta ne face să credem că, mai ales după o discuție publică, antrenorii echipelor din divizia A (concluzia vizează însă și pe toți tehnicienii care pregătesc formațiile din diviziile B și C) știu ce au de făcut și vor încerca mai consecvent și mai curajos ca pînă acum să lichideze decalajul valoric care a constituit laitmotivul anchetei noastre.

S-a mai spus (ne menținem tot la conținutul părerilor exprimate de specialiști), direct sau mai pe ocolite, că la lotul național lucrurile sînt de o factură deosebită, că se face o pregătire cu nuanță de laborator, în condițiile unei totale concentrări de condiții și eforturi și că aceasta explică în mare măsură diferența (în special din ultima vreme) de rezultate. Este în aceasta o mare doză de adevăr, ca de altfel și în cazul multor altor echipe reprezentative din diferite țări ale lumii. Sînt însă binecunoscute atîtea alte exemple (pînă nu de mult existente și la noi) cînd valoarea unor echipe de club nu se diferenția — și în orice caz nu într-o măsură alarmantă — de aceea a unor selecționate. La urma-urmei, de ce nu se poate să avem concomitent echipe reprezentative (seniori, tineret, juniori) de certă valoare și formații de club redutabile ? Cu atît mai mult cu cît afirmația noastră nu se bazează pe o simplă dorință, ci pe realități, care ne reamintesc faptul că unele cluburi dispun de mijloace materiale și de excelente condiții de pregătire pentru a se putea situa în afara unui decalaj valoric față de echipa națională.

Ne oprim aici cu cele cîteva concluzii desprinse din analiza punctelor de vedere exprimate în ancheta noastră, sugerînd Federației române de fotbal studierea lor atentă în vederea adoptării unor măsuri corespunzătoare, care să ducă la îmbunătățirea sub toate aspectele a muncii din cadrul echipelor de club și, implicit, la eliminarea decalajului existent la ora actuală. În așteptarea acestor măsuri, ca și a inițiativelor pe care le dorim pornite de la toate cluburile, considerăm discuția noastră încheiată doar într-o primă etapă.

SPORTUL

UN LOT, DOUĂ LOTURI...

Un lot de tineret, un altul olimpic — titulaturi diferite dar, în fond, unul singur, cu foarte puține excepții aceleași nume de jucători, același antrenor. Totuși, viitorul sezon internațional solicită pe planuri diferite acest lot : Balcaniada de tineret (noua ediție se va desfășura între 6 și 16 iunie, la Sofia) și preliminariile pentru turneul olimpic de la München '72, ce vor începe în toamna acestui an.

O concluzie logică se impune: lotul trebuie diversificat, conform celor două obiective competiționale. Pentru a afla care este situația „la zi", ca și intențiile de viitor ale forului de resort, în acest sens, ne-am adresat antrenorului federal V. Mărdărescu. Iată răspunsul primit:

„Turneul recent din Australia, în care lotul deplasat a constituit o „mixtură", n-a constituit un scop în sine, el impunîndu-ne o atenție specială tocmai în vederea... „demixtării" cît mai eficace, pe care ne-o solicită cele două obiective concrete ale „tineretului" și „olimpicilor". Aceasta nu înseamnă că acțiunea respectivă se va desfășura azi-mîine, pentru că nu urmărim o scindare care să răspundă doar numeric necesităților de jucători apți pentru confruntări internaționale, cu perspective imediate. De aceea vom separa cele două loturi după C.M., atunci cînd Balcaniada se va fi terminat și cînd, de asemenea, vom ști pe cine putem conta, dintre jucătorii nefolosiți la mondiale, pentru preliminariile olimpice.

Întrucît ne interesează, în primul rînd, Balcaniada echipelor de tineret, acest lot va avea în viitorul apropiat prioritate. Sînt prevăzute în calendar meciuri de verificare și omogenizare în R.F. a Germaniei, R.D. Germană, Cehoslovacia, Suedia, precum și trei jocuri în țară, cu reprezentative străine similare. În ceea ce privește componența acestui lot, pe lîngă cei 8 jucători cu vîrstă sub 23 de ani care au efectuat turneul din Australia : Oprea, Crîngașu, Bădin, Popovici, Anca, Roth, Cociș, Tătaru, vor fi incluși cîțiva din promoția juniorilor U.E.F.A. '69: Ariciu, Broșovschi, Beldeanu, Caniaro și, probabil, unii din actuala echipă națională de juniori: Sătmăreanu II, Hajnal, Gherghell, Helvei.

Lotul olimpic, al cărui obiectiv este mai îndepărtat, n-are un calendar aparte, meciurile urmînd să fie angajate pentru perioada post-Mexic C.M. El va apela la serviciile unor jucători din lotul de tineret, ale celor din prima reprezentativă care n-au evoluat la campionatul mondial și, desigur, ale fotbaliștilor care vor avea o formă foarte bună în perioada respectivă".

— p. sl. —

U.T.A. — CRIȘUL ORADEA 2–1 (1–1)

Joc viu disputat, în care s-au ratat cîteva ocazii de gol. Scorul a fost deschis de orădeni, în urma autogolului lui Pojoni (min. 28). În min. 41, tabela de marcaj a arătat egalitate, datorită tot unui autogol : E. Naghi. Spre sfîrșitul partidei, în min. 80, arădenii au marcat golul victoriei. Autor : Lereter (11 m).

I. OROSZHEGYI, coresp.

PETROLUL PLOIEȘTI — ȘTIINȚA BACĂU 3–1 (0–0)

Cu toate că terenul Columbia din Ploiești a fost desfundat, cele două echipe au furnizat un joc atractiv, iar la sfîrșitul partidei antrenorii s-au declarat mulțumiți de evoluția elevilor lor. Golurile au fost marcate în repriza secundă de Cotigă, Dincuță și Grozea pentru Petrolul, Telea pentru Știința Bacău.

A. VLAȘCEANU
coresp. principal

GLORIA BISTRIȚA — MINERUL BAIA MARE 3–2 (2–1)

Echipa Gloria Bistrița, din campionatul diviziei C, a reușit să întreacă într-un meci amical pe divizionara B Minerul Baia Mare. Scor : 3—2 (2—1) în favoarea Gloriei Bistrița.

ION TOMA, coresp.

COLOROM CODLEA — STEAGUL ROȘU BRAȘOV 2–4 (1–2)

Elevii lui V. Stănescu s-au deplasat la Codlea, unde au întîlnit formația locală Colorom. Brașovenii au terminat învingători cu scorul de 4—2 (2—1). Golurile au fost înscrise de Florescu, Necula, Györfi, Jamaischi pentru Steagul roșu, Martin și Lupu pentru Colorom.

N. SECELEANU, coresp.

OLIMPIA ORADEA — C.F.R. CLUJ 0–0

Meciul s-a disputat pe stadionul Voința din Oradea. Orădenii, cu toate că au dominat, n-au reușit să înscrie.

ILIE GHIȘA
coresp. principal

PE UN DRUM CARE NE-A ADUS SATISFACȚII

Deși rîndurile de față nu-și propun a constitui un răspuns la ancheta ziarului „Sportul" privind decalajul existent între rezultatele echipei naționale și valoarea formațiilor de club de la noi, ele au fost inspirate totuși — în bună măsură — de această anchetă. Doresc numai să dau glas cîtorva considerații cu privire la echipa noastră din Bacău, care vor contribui — sper — la afirmarea ideii că și la nivelul cluburilor — acolo unde se muncește cu pasiune și seriozitate — se pot obține rezultate bune.

Clubul Dinamo Bacău — care împlinește 16 ani de existență — este mai tînăr decît multe alte grupări sportive din țară, dar el a devenit cunoscut și apreciat atît pe plan național, cît și în străinătate, datorită, îndeosebi, echipei sale de fotbal. Desigur, drumul spre afirmare al acestei echipe, reprezentînd un oraș fără o prea mare tradiție fotbalistică, n-a fost de loc ușor. Au trebuit să treacă ani și ani de muncă intensă pentru ca formația din Bacău să-și creeze o personalitate distinctă, să capete experiența și maturitatea necesară nu numai pentru a juca un rol de frunte în campionatul intern, ci și pentru a face față onorabil în confruntările internaționale în care s-a aflat angajată.

Deși n-am putea spune că a atins apogeul, fiind convinși că posibilitățile sale sînt mai mari decît cele dovedite pînă acum, Dinamo Bacău a adus suporterilor și susținătorilor ei — mai ales în ultimii ani — reale satisfacții, s-a înscris prin performanțele sale — fie-mi iertată lipsa de modestie — în rîndul formațiilor din primul eșalon valoric al fotbalului românesc. Este — cred — convingător să amintim că în ultimele două ediții de campionat ea s-a situat în prima parte a clasamentului (locul 6 în ediția 1967/68 și locul 5 în ediția 1968/69), iar în partidele internaționale susținute, — din păcate, încă puține la număr — a obținut rezultate remarcabile (0—1 cu naționala A a Poloniei și 1—0 cu reprezentativa B a aceleiași țări, ambele în deplasare, 2—1 cu formația braziliană Bonsucceso, victorii pe toată linia în recentul turneu din Liban etc). Dar cea mai prestigioasă performanță din scurta istorie a acestei echipe rămîne, fără îndoială, calificarea în sferturile de finală ale „Cupei europene a tîrgurilor", competiție în care ea n-a cunoscut pînă acum înfrîngerea.

Aceste rezultate își au explicațiile lor și asupra cîtorva doresc să mă opresc foarte pe scurt. Mai întîi, ar trebui subliniat că echipa a beneficiat de serviciile unor valoroși tehnicieni, cum au fost, de pildă, C. Teașcă și D. Nicușor și cum sînt în prezent V. Neagu și C. Rădulescu. Fiecare din ei, acționînd într-o deplină libertate de inițiativă și cu sprijinul substanțial din partea conducerii clubului și a organelor locale, și-a avut sau își are partea sa de contribuție la făurirea succeselor echipei. Dinamo Bacău a devenit un colectiv puternic sudat sufletește, omogen, aici s-a creat și menținut un climat de seriozitate și exigență în pregătire, de respectare riguroasă a disciplinei și a normelor vieții sportive. Jucătorii noștri — cu puține excepții — au, ca urmare a educației ce li se face, o mentalitate sănătoasă, depun multă străduință la antrenamente, luptă cu ambiție în timpul jocurilor. Mențiuni speciale s-ar cuveni lui Ghiță, Nedelcu, Vătafu, Dembrovschi, Comănescu. Cei ce n-au înțeles să facă la fel s-au eliminat singuri din lot, sau au avut de suportat corectivele corespunzătoare, cum s-a întîmplat recent cu Rugiubei, suspendat de conducerea clubului pe timp de un an.

N-aș putea spune că în activitatea noastră am fost lipsiți de sprijinul federației, dar, ca și alte echipe provinciale, simțim, adeseori, că el nu este încă la nivelul și proporțiile celui oferit formațiilor din Capitală sau care sînt mai aproape de București. Mă refer la faptul că echipei noastre i s-au dat, de-a lungul anilor, mai puține jocuri internaționale, că în privința transferărilor de jucători nu ne-am bucurat de înțelegerea necesară. Aș mai putea adăuga aici că, cu toate insistențele noastre, federația nu a găsit încă nici o soluție pentru perfectarea unui turneu peste hotare în această perioadă, deși echipa băcăuană — pregătindu-se pentru dubla confruntare cu Arsenal — ar fi trebuit să aibă prioritate față de alte formații cărora li s-au înlesnit jocuri amicale în diferite țări.

După cum se știe, echipa noastră se află acum înaintea unui foarte greu examen pe care îl va susține (în două etape — la 11 și 18 martie) în fața cunoscutei formații engleze Arsenal Londra. Conștienți de răspunderea pe care o avem cu toții — jucători, antrenori, conducători — ne vom strădui să pregătim cît mai bine cele două partide. Avem motive să credem că și de această dată Dinamo Bacău se va comporta la nivelul așteptărilor și dorințelor tuturor iubitorilor de fotbal din țară.

Aurel Ilie CALIMANDRIC
președinte de onoare al clubului Dinamo Bacău

EL MUNDIAL '70
POȘTA CONCURSULUI

● Mai întîi să notăm că am primit alte cupoane de peste hotare. Din BULGARIA (10 cupoane), din TORONTO — CANADA (8) din OHIO — S.U.A. (6).

● Participări consistente am înregistrat din partea **tov. B. Vass — Cluj (59 cupoane), Gh. Ioan — Brăila (51), Gr. Prăzaru — Tîrgoviște (56), V. Ardeleanu — Bacău (68).**

● Primul jucător de fotbal înscris în concurs este tînărul **A. Beldeanu** de la Progresul București. Debutul lui și al colegilor de sport este însă destul de slăbuț — două cupoane, dintre care (facem o indiscreție) unul a fost completat chiar în redacție. Poate că fotbaliștii pregătesc ceva scheme ! Altfel nu ne explicăm reținerea lor. Cel puțin pînă acum !

● **Ion Stan — Călărași :** Am mai răspuns și altor amatori de clasamente... senzaționale. Concursul continuă chiar dacă dv. cunoașteți (?) ce rezultate se vor înregistra în Mexic. Întrebarea a doua nu v-a cerut să indicați primele patru echipe. Doar campioana !

● **Un grup de cititori din București :** Păstrați cupoanele. Cînd dispunem de spațiu vom ține seama de dorința dv.

● **C. Marin, elev din Reșița :** O muncă inutilă. Cupoanele confecționate de dv. sînt anulate. Costul unui cupon de-al nostru ? 30 de bani, adică exact contravaloarea ziarului.

● **Gh. Găină — București :** Pentru dv. a fost simplu, ați trecut doar „El Mundial", uitînd că mai trebuie și adresa redacției (str. Vasile Conta nr. 16). Și nu sînteți singurul care procedează așa. Numai că oficiul poștal continuă să întîmpine dificultăți datorită acestui mod de expediere a plicurilor.

● **I. Negulescu — Timișoara :** E imposibil să răspundem fiecărui participant (pînă acum aproape 11 000) că am primit plicul, că a completat bine cupoanele, că a scris adresa exactă...

● **W. Knauka — Sînnicolaul Mare :** Cupon sau ce altceva ați vrut să ne trimiteți ? Plicul dv. a plecat de acasă... gol.

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele : . . . .

. . . .

Adresa : . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim : din fiecare grupă se calificâ primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

AZI, ULTIMA ZI LA CONCURSUL EXCEPȚIONAL PRONOEXPRES

Aveți la dispoziție încă o zi, cea de astăzi, pentru a vă putea procura biletele la concursul excepțional Pronoexpres de mîine 22 februarie a.c.

Concursul excepțional Pronoexpres, primul din acest an, oferă participanților premii valoroase : autoturisme DACIA 1300, DACIA 1100, MOSKVICI 408 și SKODA 1000 M.B. în număr NELIMITAT ; 100 excursii la Moscova și Leningrad (circa 5 zile) prin tragere la sorți ; premii în numerar de valoare variabilă și premii fixe în bani.

Pentru atribuirea acestor premii se vor efectua 5 extrageri de cîte 7 numere din 45, în două faze. În total se vor extrage 35 numere.

La acest concurs se poate participa pe bilete, seriile N = 30 lei, M = 18 lei, P = 12 lei.

Rețineți ! Cu biletele de 30 lei puteți participa la toate extragerile cu șanse mari de cîștig.

● Tot astăzi este și ULTIMA ZI pentru depunerea buletinelor la concursul Pronosport nr. 8 din 22 februarie 1970.

Programul acestui concurs cuprinde 13 meciuri interesante și echilibrate din campionatul italian, seria B.

● Amintim participanților că marți 24 februarie a.c. este ULTIMA ZI de depunere a buletinelor la concursul suplimentar Pronosport C.M. „Hochei" din 25 februarie 1970.

LOTO

NUMERELE EXTRASE LA TRAGEREA DIN 20 FEBRUARIE 1970

EXTRAGEREA I : 71 75 63 80 37 40 84 64 25

Fond de premii : 746.341 lei

EXTRAGEREA A II-a : 79 30 89 87 31 90 85

Fond de premii : 687.441 lei.

Plata premiilor va începe în Capitală de sîmbătă 28 februarie pînă la 6 aprilie 1970 inclusiv : în provincie va începe marți 3 martie pînă la 6 aprilie 1970 inclusiv.

Titus Ozon: «SÎNT GOLGETERUL ROMÂNIEI»

● N-am ce spune, se pricepeau la psihologie ● Am arătat publicului că fotbalul nu înseamnă numai luptă, ci și fantezie, inteligență, invenție ● N-am cunoscut decît un singur conducător adevărat ● Fotbalul s-a schimbat mult în ultimele două decenii ● Sînt golgeterul campionatului românesc ● Dacă ar fi să joc acum...

Deși am jucat atîția ani, emoțiile continuau să-mi muște sufletul la fiecare meci. Indiferent de adversari și de importanța lui. Pînă la un punct tracul e chiar util. Te pregătește pentru luptă, pentru înfruntarea publicului. Cine susține altfel, acela n-a fost sportiv. Eram marcat de emoții numai primele 5-10 minute. Calitatea jocului meu se hotăra atunci, după cum îmi reușeau sau nu cele dintîi acțiuni. Dacă la primele contacte cu balonul izbuteam să trec de adversar, să pasez, să șutez, totul era mai departe O.K. Înaintea meciurilor cu miză mare, nu dormeam toată noaptea. Pe vremea aceea, conducătorii echipei naționale comiteau o mare greșeală, vorbindu-ne pînă ne plesnea capul despre importanța fiecărui meci. Parcă noi nu știam, trebuia să ne mai spună și ei. Era o dovadă de nepricepere. Apoi lăsau să se înțeleagă că va fi tare rău dacă vom pierde, de parcă asupra întregii țări s-ar abate vreo nenorocire. Firesc, noi ne inhibam, sau deveneam surescitați la culme. N-am ce spune, se pricepeau la psihologie... Unul, măcar, nu înțelegea că în perioada premergătoare unui meci avem nevoie de bună dispoziție. Unul nu catadixea, măcar, să ne spună că are încredere în noi, și că dacă vom pierde nu va fi nimic, fiindcă sportul presupune și alternativa înfrîngerii. Pe mine, eșecurile mă dureau enorm. De cîte ori nu rămîneam să plîng în cabină după ce plecau ceilalți.

Cred că publicul m-a iubit. După meciuri, mai ales, am observat, de multe ori, că era totuși obiectiv. Suporterii echipei în care jucam, în caz de victorie mă ovaționau. Dacă simpatizau cu echipa pe care o învinsesem, aveau deseori puterea să spună : „Ne-a bătut Năsel, dar jos pălăria". Publicul a ținut la mine, fiindcă l-am destins, arătîndu-i că fotbalul nu înseamnă numai luptă, crispare, ci și fantezie, inteligență, invenție. Cu toate acestea, atunci cînd jucam, nu mă gîndeam să fac ceva anume pentru el. Maniera mea era deseori spectaculoasă și asta îi plăcea. El adora execuțiile fine. E adevărat că atunci cînd simțeam satisfacția tribunelor față de jocul meu, asta îmi dădea curaj. Cînd îmi era ostil, nu mă timora însă. Este aproape normal ca o parte din public să nu te aprecieze, mai ales atunci cînd joci împotriva echipei pe care o susține. Evoluînd în trei echipe bucureștene (Dinamo, Progresul, Rapid), rînd pe rînd, aproape toate eșaloanele publicului din Capitală m-au susținut, unele rămînîndu-mi mereu atașate. Îmi amintesc că, la primul meu meci, după ridicarea suspendării (jucam la Rapid, împotriva lui Dinamo București) mi s-a făcut o manifestație de simpatie extraordinară. Ce ovații, ce îmbulzeală, încît aproape să nu pot intra pe teren. Vedeți, lumea simțea, sau știa, că nu fusesem prea vinovat...

Spectatorii au uneori și manifestări de domeniul anecdotei. Iată, pe scurt, una (garantez autenticitatea) întîmplată după un meci Rapid—Steaua, în care echipa din Giulești învinsese, iar eu jucasem foare bine, fiindcă nu s-a întîmplat aproape niciodată să nu fiu în formă împotriva Stelei. La sfîrșit, cînd dam să ies de pe teren, un spectator s-a repezit la mine și mi-a pus în brațe o găină. „Ia-o nea Ozoane, am cumpărat-o din piață, în pauza meciului, pentru dumneata, fiindcă ai fost grozav", mi-a spus pe un ton înflăcărat acest anonim, îmbolnăvit de aromele fotbalului.

Trebuie să mă gîndesc și la conducătorii de echipă pe care i-am avut. Sau, mai degrabă, nu i-am avut. Adevărul (trist ca multe dintre adevăruri) e că n-am cunoscut decît un singur conducător adevărat : pe Nae Lucescu, de la Unirea Tricolor. Restul (adică foarte mulți) au fost niște funcționari, incluși pe statul de plată ca să îndrume, să înțeleagă și să iubească o echipă de fotbal sau alta. Vă închipuiți că dragoste adevărată nu poate exista în sport numai în funcție de statul de salarii. Nici pasiune, nici pricepere, nici înțelegere. De aceea, poate, nu mai avem conducători atașați trup și suflet și la bine și la rău, care să știe să vorbească la fel (fără accente extreme) după un meci cîștigat sau pierdut, oameni în stare să prețuiască un fotbalist atît cît se cuvine și să fie aspri și refractari la compromisuri, atunci cînd e necesar. Poate nici nu e prea ușor să aibă cineva asemenea calități și o astfel de conduită. Dar, fără ele, nu se poate. Este motivul pentru care am intrat, cred, deseori în conflict cu diriguitorii fotbalului nostru.

Am jucat o perioadă de aproape 20 de ani. Jocul s-a schimbat mult în aceste două decenii. Cînd am început, domnia WM-ului era încă puternică. Viteza jocului era mai mică, soarta înaintașilor mai bună, apărările mai penetrabile și nu urmăreau să ne distrugă jocul. Marcajul se făcea lejer, nu eram urmăriți de gardieni interesați să nu ne lase prin orice mijloace să primim mingea. Articulația dintre apărători era mai slabă, cu puțină abilitate puteai să găsești și să creezi multe culoare printre ei. Cînd reușeai să fentezi apărătorul direct, atacul tău se afla, cu siguranță, în superioritate numerică. Nu exista rețeaua apărărilor aglomerate unde puteai dribla și depăși mulți adversari dar zadarnic, de parcă numărul lor era interminabil. Atacanții erau superiori fundașilor, mai iuți și mai tehnici. Este curios, dar adevărat, că tocmai în perioada cînd condițiile jocului erau mai puțin dificile pentru ofensivă, aveam înaintași care loveau foarte bine (precis și puternic) mingea de la 18—20 de metri. Iar, acum, cînd șutul din afara careului e mult mai recomandabil nu mai apar din păcate un Baratki, un Dobai, un Bodola sau Marian. Pe vremea aceea se marcau mai multe goluri și spectatorul era incomparabil mai satisfăcut. Eu sînt golgeterul campionatului românesc cu 173 de goluri, iar în toate meciurile cred că am marcat vreo 7—800. După cum se joacă azi recordul meu va fi greu depășit.

Treptat, tactica fotbalului s-a înăsprit. Rezultatul a devenit zeul căruia i se sacrifică totul (fair-play, spectacol etc.). Paza înaintașului bun s-a dublat și triplat. Prin aglomerarea masivă, în faza defensivă, avantajul înaintașilor a dispărut. Acum 15—20 de ani un jucător cu tehnică bună ar fi putut să se descurce excelent. Același atu, astăzi, nu mai e suficient. Fără mare rezistență, forță și viteză, tehnica devine un suport minor. Dacă fotbalul ar fi rămas ca atunci, aș fi jucat, probabil pînă azi, fiindcă tehnica mi-ar fi permis, și doar ea nu se alterează cu trecerea anilor. Sistemul actual se axează mult mai mult, decît cel vechi, pe calitățile jucătorilor : coordonatori, vîrfuri de atac, cărăuși etc. Numai fotbaliștii mari pot juca pe tot terenul (Bobby Charlton, Di Stefano). Azi jucătorul complet este, în primul rînd, necesar la mijlocul terenului, unde se cere, însă, un efort supraomenesc.

Dacă ar trebui să joc acum aș avea nevoie de o mai mare capacitate de efort și ar fi necesar să dau drumul mingii mai repede. Nu m-ar deranja marcajul om la om, dar calitățile mele fizice mai slabe ar face improprie utilizarea mea ca atacant de primă linie. Ar fi necesar să joc mai retras, dar în această postură gîndirea și intuițiile mele ar face minuni, fiindcă adversarul trebuie momit și scos din dispozitiv. Eu mă pricepeam foarte bine să pun astfel de capcane.

Obsesia rezultatului și a jocului închis, bazat pe apărări ermetice, a cuprins întreaga Europă. Doar unele echipe sud-americane n-au renunțat la ideea fertilă a spectacolului și, de aceea, acolo tribunele sînt pline. Cred că și noi ar trebui să fim impacientați de evoluția acestei idei denaturatoare, cu rezultat oglindit de scăderea numărului de spectatori. Una e să joci în fața a 20 000 sau 50 000 de spectatori și alta să evoluezi în fața cîtorva sute. Renașterea ideii de spectacol sportiv ar trebui să se producă în optica conducătorilor, antrenorilor și presei, fiindcă marelui public îi este mult mai apropiată, mai dragă.

Tare mi-a plăcut să mai „execut" portarii !

CAPITOLUL URMĂTOR :

● Noroc de pasiunea unor scriitori... ● După suspendare — la Rapid ● De ce s-a enervat Țop Voinescu ? ● Cînd tot Giuleștiul era să moară de inimă rea ! ● În spatele cuplului Ionescu—Dumitriu